Desganats al millor restaurant del món



Per DavidG el dv., 30/11/2018 - 20:46

Potser ho vas viure en primera persona. Jo no.

Fa anys, l'Església prescrivia un dejuni que preparava a rebre el Cos de Crist des de la mitja nit anterior. Més tard, aquest dejuni es reduí a tres hores abans de combregar. Avui la prescripció diu: "cal abstenir-se de prendre qualsevol aliment des d'una hora abans de la comunió, a excepció d'aigua i d'alguns medicaments"(CIC c.919).

Quan ens topem amb una línia vermella on hi ha escrit "no passar", de seguida ens visualitzem a l'altra banda, juguem amb la curiositat i sospesem el risc. Ens agrada mesurar la nostra llibertat allà on algú sembla limitar-la. Per això, sovint prescindim del costum eclesial que ens proposa una mini-quaresma abans de la pasqua dominical.

En el cas de la comunió, potser, també ens resulta estrany que, fent-se Nostre Senyor aliment per a la Vida, pugui Ell trobar-se incòmode entre els aliments que ingerim.

Dit això, assistir a l'eucaristia ben menjats és com entrar sense gana en el millor restaurant del món. Es veritat que puc beneir el que he rebut o el que espero rebre, puc partir-ho i repartir-ho. Però, quan ja vaig tip, em costa prendre amb intenció el pa i oferir-me en ell.

Per això, acullo la saviesa de no arribar saciat a l'eucaristia. Fins i tot, em va bé sentir gana i set, per poder fer meu el salm: "tot jo tic set de tu"[Sl 63(62)]. I en acostar-me a rebre la comunió, sentir que en el meu interior hi ha tot un espai –diguem-li *cor*- disposat a acollir el Senyor. Un espai en el que poder tenir una conversa secreta, que transcendirà tots els límits. Allà en el silenci del dejuni, que ara es trenca al seu pas imperceptible i global a l'hora, ressona el que Ell em volia dir a mi. Sols a mi, per a molts.

.